

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXIII. Gratiae addi copiam auxiliorum cœlestium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXII. 179

quare non omnes ad Gratiā conuo-
lent, quos peccatum & vitiosus amor
sui ita timidos, ignauos & languidos
facit, vt etiam scientes prudentes, in
certum exitium agantur, feranturque
vanissimis terroribus, & illecebris: &
cū facillimum esset non peccare, ta-
men (horrendum dictu) vltro & gra-
uissimè quidem peccare non dubitent,
puerilibus delinuti blanditijs; quasi si
bos, sua pinguedine languens, filo tenui
alligatus ducatur ad victimam? Pro-
fectò si nihil aliud boni Gratia secum
afferret, quàm quòd liberet ab hac
ignauia & debilitate, qua in peccata
proruimus, animūque commasculat,
dignissima esset anteponi omnibus bo-
nis terrenis.

CONSIDERATIO XXIII.

*Gratia addi copiam auxilio-
rum cœlestium.*

I. **N**on quòd sufficientes simus cogi-
tare aliquid à nobis: quasi ex no-
bis: sed sufficientia nostra ex Deo

est. 2. Cor. 3. Mirificè commendatur hîc nobis Gratia Dei. Nam cùm ex nobis ipsis absque Deo nihil possimus, ne cogitare quidem, quod proficit ad salutem; & quando peccauimus, etiam indigni sumus, quos Deus adiuuet; illa & indignitatem hanc aufert; & auxiliorum thesauros aperit nobis, vt radij salutare oboriantur oculis nostris, & benigno calore suscitatos, animatosque ad omne opus bonum permoueant. Quamuis enim, ex abundantia Pietatis Diuinæ, peccatoribus etiam oriatur Sol, nec desit auxilium sufficiens ad vitanda vltiora peccata; cùm etiam ad priora deponenda multis modis hortetur, ac iuuet: ordinariè tamen eorum nullus diu viuit, sine vltiore peccato; vel quia singulari adiutorio, quo peccatum vitarent, indigni; vel quia iam antea voluntate à Deo auersi, facile negligunt etiam reliqua eius mandata. Miseranda conditio hominis! *A seipso non habet, nisi mendacium & peccatum.* vt in Concilio Arausicano docetur can. 22.

Cogita

CONSIDERATIO XXIII. 181

Cogita quempiam nudum, sub dio iacentem inter vyperas, destitutum vfu membrorum omnium, ac putrefactum vsque ad ossa; qui tantum neque sensus, neque virium habet, vt inuocet opem; insuper indignum hac ipsa, & ita infensum ei, qui possit iuuare, vt plerumque opem, etiamsi liberaliter offeratur ab eo, impudentissimè insipientissimèque reiiciat. Talis est omnis, qui in peccato, & sine Gratia est. Solus Deus, qui possit iuuare. *Tantummodo in me auxilium tuum*, inquit Osee 13. Sed hoc ipso auxilio peccator indignus est, nec vti vult, nisi speciali, & exquisito planè modo iuuetur. Improbus æger, qui medicinam, nisi gustui suo attemperatam, sumere nolit in morbo lethali! Hanc tamen omnem, & improbitatem, & indignitatem corrigit Gratia, vt affluant eis copiosè auxilia Dei, tanquam charissimis filijs; & ipsi amplectantur ea cum gaudio: quibus non solum graua peccata declinent, sed etiam constanter procedant de virtute

in virtutem: iuxta illud Sapientis; *Itin-
storum semita, quasi lux splendens procedit,
& crescit usque ad perfectam diem. Pro-
verb. 4.*

II. Operi manuum tuarum porriges
dexteram. *Job. 14.* Nemo satis æstima-
uerit hunc effectum Gratiaë, nisi qui re-
putauerit, quanta sit nobis necessitas
huius coelestis auxiliij. Etenim sicut na-
uis, fracto gubernaculo, illuc ducitur, quò
tempestas voluerit: sic & homo, diuina gra-
tia auxilio perdito per peccatum, agit non
quod ipse vult, sed quod diabolus vult, ait
Author imperf. in Matth. Quare suis vi-
ribus homo, sine speciali auxilio, neque
potest à peccato resurgere; nec facere,
quæ necessaria sunt ad salutem, aut su-
perare vllam grauiorem tentationem;
imò ne leuiores quidem diutius, quin
aliquando succumbat; ac si iustus non
sit, etiam denuo grauiter peccet. Ferè
vt ebrius, gressu vacillans, impulsu non
magno deijcitur: vel potiùs, tanquam
pulus, quem proijcit ventus à facie terra.
Psal. 1. Neque id mirum, quando etiam
iustis

CONSIDERATIO XXIII. 183

iustis dicitur *Matth. 26. Vigilate, & orate, ut non intretis in tentationem.* & à Paulo *Philip. 2. Cum metu & tremore salutem vestram operamini.* Quia videlicet ipsis etiam est opus auxilio speciali, ut diutius in bono perseverent, atque omne graue peccatum euitent. Nam omnia leuia à nullo prorsus vitantur, qui peculiare priuilegium, ut Mater Dei, consecutus non sit. O maxima nostra infirmitas! ô summa necessitas cælestis auxiliij! quare non identidem clamamus; *Deus, in adiutorium meum intende: Domine, ad adiuuandum me festina. Vias tuas, Domine, demonstra mihi; & semitas tuas edoce me. Da mihi sedium tuarum assistricem sapientiam, & noli me reprobare à pueris tuis; mitte illam à sede magnitudinis tue, ut mecum sit, & mecum laboret; ut sciam, quid acceptum sit coram te omni tempore.*

Neque verò solùm extrema nostra necessitas pretiosa facit auxilia Gratia; sed multo magis id, quod pro illis à Salvatore expensum est. Siquidem omnis
bona

bona inspiratio, omnis pius animi motus, omnis diuina protectio, vocatio, & cooperatio, comparanda fuit sanguine, & morte Filij Dei. Hinc tot in sacro-sancto eius corpore vulnera: hinc tanta profusio sanguinis: hinc tam acerba mors: quia comparandus erat infinitus thesaurus auxiliorum, quibus excitemur ad curam salutis, illuminentur tenebræ nostræ; trahantur, imò & compellantur in bonum rebelles nostræ voluntates; addantur vires ac sustententur, aptentur occasiones, compescantur inimici, depellantur obstacula, & omne opus bonum Deus operetur in nobis. Hæc est toties in Scripturis laudata Gratia Christi: hi sunt fontes Saluatoris, iugiter salientes in vitam æternam; præcipuè verò septemplici scaturigine Sacramentorum, quibus pretium Passionis, & meritorum suorum inclusit. O sacri fontes! ô aqua extinguens prauorum cupidinum sitim! ô non tantùm eluens animas nostras, sed etiam penitus eas inaurans! ô rigans arbo.

CONSIDERATIO XXIII. 195

arborem nostram aridam, vt & fructus ferat, cùm esset emortua; & eos quidem præstantiores ac salubriores, quàm posset suapte naturâ, adde & vberiores atque innumeros! *Ecce Deus Saluator meus: fiducialiter agam, & non timebo. Quia fortitudo mea, & laus mea Dominus, & factus est mihi in salutē. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Saluatoris. Isa. 12.*

III. *Auferes spiritum eorum, & deficient, & in puluerem suum reuertentur. Psal. 103.* Deus ipse hæc auxilia sua, quantumuis profusa, maximi facit; vt pote ex diuitijs Sapientiæ ac Potentiæ suæ ab æterno destinata, & singulari amore, tanquam semina maiorum beneficiorum, ex meritis Vnigeniti sui deprompta. Quæ proinde ab hominibus repudiari, sentit grauissimè. Quare, vt ipso aperiente manum suam, omnia bonitate & vbertate replentur; ita cùm repulsus auertit faciem suam, iusto iudicio ablata ab eis vitali inspiratione, deficiunt omnia; & euanescente succo, marcida reuertuntur in puluerem suum, è quo

è quo producta sunt. Huius rei lugubre nobis exemplum præbent virgines factuæ, quæ lampadibus, illustratione diuina accensis, neglexerunt addere oleum actionum bonarum: horrendum sapientes gentiles, qui quòd initia cognitionis veri Dei secuti non essent, traditi sunt in desideria cordis sui, in immunditiam, vt contumelijs afficerent corpora sua in semetipsis, Rom. I. terribile denique illi, quorum interitu Deus ridet, quia vocanti non responderunt. Prou. I. *Et verò plerumque fit, iusto Dei iudicio, vt qui gratiam vel neglexerit, vel repulerit; abutens donis Dei, & talentis Summi Patris familias, in primo ætatis vigore, dum fas erat; postmodum ad eam veniendi nequaquam recursus habeatur.* ait Gerson tract. de paruulis adducendis ad Christum.

Ne autem quis putet, in eos tantùm exerceri graue iudicium, qui non audiunt reuocantem à peccatis; audiamus quid acciderit sponsæ, quæ, pro confirmatione amoris ad se visenti sponso prom-

CONSIDERATIO XXIII. 187

promptè morem non gessit. *Cant. 5°*
 Receperat illa se ad quietem corporis,
 cùm ex improviso, *Vox dilecti mei*, in-
 quit, *pulsantis; Aperi mihi, soror mea,*
amica mea, columba mea, immaculata
mea. Quem non excitent, imò per
 aquas & ignes attrahant verba tam
 dulcia? at illa; *Exspoliaui me tunica mea;*
quomodo induar illa? laui pedes meos; quo-
modo inquinabo illos? Friuola excusatio:
 per quod enim cænium erat eundum
 à lectulo ad ostium? sed ita excusabat
 se pigra; & fortè putabat, sponso per
 iocum negari posse intempestiuum in-
 gressum, neque id ægrè laturum: quia
 forsan etiam non seriò cupiat ingredi,
 sed vesperi deambulans animi causâ,
 fores pulsaret, non ingrediendi volun-
 tate, sed demonstrandi, se ad sponsæ
 fores fuisse. At magno miseræ omnis
 hæc tergiuersatio stetit. Nam ecce
 sponsus immissa, per ostioli, seu fene-
 stellæ foramen, manu minitans, vel vt
 alij volunt, bacillo percutiens eam, in-
 nuit fore, vt ignauam eius excusationis
 poeni-

pœniteat. Et pœnituit probè. Illa enim
 siue his minis territa, siue metu, ne re-
 ducto pessulo ingressus inueniret iacea-
 rem, cohorrui & intremuit; èque stra-
 to se corripuens surrexit, vt aperiret di-
 lecto suo. Sed ecce 1. omnia myrrhina
 & amarissima, quæcunque tangebant.
*Manus mee, inquit, stillauerunt myr-
 rham, & digiti mei pleni myrrha probatis-
 sima, id est, amarissima: scilicet in lo-
 cum dulcedinis, qua prius fluebant.*
 2. Sponsum etiam ostio aperto non re-
 perit; iam enim declinauerat, ac trans-
 ierat. 3. Eminus tamen vocem aliquam
 increpatoriam emittens, neque se ta-
 men ostendens, tanto mœrore affectam
 reliquit, vt *liquefacta*, siue (vt Hebræus
 habet) à se egressa sit anima eius.
 4. Collectis ex hoc deliquio viribus, per
 varia opera pietatis ac pœnitentiæ, in-
 sequitur illum, sed frustra. *Quæsiui il-
 lum, & non inueni: vocaui, & non respon-
 dit mihi.* Quia scilicet etiam ipsa vocan-
 ti non, vti volebat, responderas. 5. Ne-
 que hoc satis. Nam etiam pallio prote-
 ctionis

CONSIDERATIO XXIII. 189

ctionis diuinæ spoliata, & à circuitoribus percussa ac vulnerata est. O tristes, nimirum piæ animæ plagas defectuum, & lapsum etiam grauiorum, etsi non lethaliū, quas infert neglectus inspirationis Diuinæ! 6. Omni spe suis conatibus reperiendi sponsi adempta, vertitur ad eiulatus, & clamores, inuocando filias beatæ Ierusalem, vt ipsæ suum sibi sponsum ostendant. 7. Sed neque illæ adeò promptæ, prius interrogant; *Qualis est dilectus tuus ex dilecto*, quem diligis præ omnibus? quasi dicerent; Nos quidem dilectum nostrum bene nouimus, & habemus nobiscum; sed quis & qualis sit tuus dilectus, ignoramus. Nostro enim paulò antè noluisti aperire, quasi haberes alium ipso chariorem. Dic ergo, qualis sit dilectus tuus, quem quæris. Hic iam datur occasio redeundi in gratiam, vt posteaquam operosè, & exquisitis modis eum descripsit, ac suam ei charitatem contestata est, eum tandem (etsi non sine comitatu & interuentu Beatorum)

rum)

rum) inueniat. 8. Inuēnit autem non iam in lectulo, vel reclinatorio aureo coronatum, qualis apparebat *in die dispensationis illius, & in die letitia cordis eius*; sed in horto nucum; ad primas tirocinij exercitationes eam reducens: vt veluti nouo initio amandi facto, deinceps cautiùs discat seruare leges amoris, & promptior esse ad desideria sponsi.

Quis crederet, tantum esse in vna inspiratione Dei neglecta momenti? Cùm igitur Deus ipse tantopere sentiat auxiliorum suorum repulsam, æstimare possumus, quanto in pretio sint habenda: quanti etiam facienda Gratia, quæ talium nobis bonorum copiam affert, & vt Hildebertus *epist. 33.*

scribit, Officiosissima est erga homines, & quasi iurata in eorum obsequium.

CON-